

Arrest

**nr. 66 471 van 12 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 april 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 2 mei 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. FEYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 28 juni 2000 een asielaanvraag in. Op 25 januari 2005 verklaarde de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de asielaanvraag onontvankelijk en gaf hij verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Tegen de in punt 1.1. bedoelde beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze nam op 22 maart 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 11 april 2007. Het beroep werd verworpen op 2 december 2009, bij arrest nummer 35.224.

1.3 Op 6 januari 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Verzoeker diende op 8 april 2010 een aanvraag in overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5 Op 21 april 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk en besliste hij tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze laatste beslissing wordt betekend op 2 mei 2011 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt.

“(…) De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 02.12.2009.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op tegen de thans bestreden beslissing. Verweerder preciseert dat verzoeker het vereiste belang bij zijn beroep ontbeert. Verweerder wijst erop dat de in punt 1.3. bedoelde beslissing niet werd aangevochten. Verwerende partij concludeert dat het in punt 1.3. bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten definitief en uitvoerbaar is zodat komt vast te staan dat verzoeker geen enkel belang heeft bij de schorsing en/of nietigverklaring van het thans bestreden bevel. Om zijn verweer kracht bij te zetten verwijst verweerder naar rechtspraak van de Raad.

2.2. Het gegeven dat verzoeker eerder een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, verhindert niet dat zijn rechtstoestand ondertussen kan wijzigen en dat hij op grond hiervan een aanvraag om verblijfsmachtiging indient. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat opnieuw werd getroffen nadat deze aanvraag behandeld werd, kan bekleed zijn met een schending van het internationaal verdragsrecht of een bepaling van het EVRM, waar verzoeker wel degelijk een belang aan ontleent. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook na te gaan of een middel dat op deze grond opgeworpen wordt, gegrond is. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij, wordt derhalve verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1 In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en van artikel 9 juncto 16 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Verzoeker betoogt als volgt:

“De beslissing van 21.04.2011 schendt artikel 3 EVRM

Artikel 3 EVRM: Verbod op foltering. Niemand mag onderworpen worden aan foltering noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen” Verzoeker leeft al meer dan tien jaar in België, en heeft vijf jonge kinderen met de Belgische nationaliteit die vanzelfsprekend niet kunnen gedwongen worden het grondgebied te verlaten, waardoor verzoeker zijn vrouw en kinderen in België zou moeten achterlaten. Dit zou een onmenselijke behandeling zijn en vernederend zijn voor verzoeker.

- De beslissing van 24 oktober 2007 schendt artikel 8 EVRM en met artikel 9, juncto 16 van het Verdrag inzake de rechten van het kind

Artikel 8 EVRM: recht op eerbiediging van privé, familie en gezinsleven. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en briefwisseling."

Het recht op eerbiediging van het gezinsleven omvat het recht van de ouders en de kinderen om wederzijds van elkaars gezelschap te genieten (EHRM, Mc. MICHAEL VS UNITED KINGDOM, arrest 24 februari 1995, Publ. Cour. Serie A, vol 307 — B 86). Door de beslissing van 21.04.2011 schendt de Belgische Staat artikel 8 EVRM en artikel 9, juncto 16 van het Verdrag inzake de rechten van het Kind door verzoeker als vader het contact met zijn vijf kinderen te ontzeggen."

3.2 De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker woont al 10 jaar in België. Hij heeft vijf jonge kinderen met Belgische nationaliteit die niet gedwongen kunnen worden om het grondgebied te verlaten. Verzoeker moet hen achterlaten, wat onmenselijk is en vernederend voor verzoeker. De vader zal zijn contact verliezen met zijn kinderen. Artikel 3 en artikel 8 EVRM worden geschonden door de beslissing.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 21 april 2011, waarmee verzoeker een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker krijgt dit bevel omdat hij niet erkend werd als vluchteling bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 december 2009, per arrest met nummer 35.224.

Verzoeker gaat volledig voorbij aan de inhoudelijke overwegingen die geleid hebben tot het afleveren van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker ontkent niet dat hij illegaal in het land is, en dat hij geen geldig identiteitsstuk kan voorleggen.

Verzoeker gaat ook volledig voorbij aan het feit dat zijn regularisatieaanvraag werd afgewezen op 21 april 2011 omdat ze niet vergezeld was van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die verzoeker zou vrijstellen van deze verplichting.

Verzoekers illegale verblijfstoestand staat derhalve niet ter discussie.

Verzoeker zegt dat de beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 3 en 8 EVRM.

Verwerende partij heeft betreffende de vermeende schending van artikel 8 EVRM de eer te antwoorden dat:

- artikel 8 EVRM de eerbiediging waarborgt van het recht op gezinsleven en privéleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

-de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekende partij geen verboden inmenging vormt in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

- het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inderdaad aanneemt dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen (cf. VAN DE PUTTE, M. , "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.V.R. 1994, (3), 12),

- het de verwerende partij toegelaten is wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

- bovendien reeds werd geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.);

- de in casu bestreden beslissing inderdaad enkel tot gevolg heeft dat verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk,

- er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM.

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker een schending opwerpt van artikel 3 EVRM, terwijl betreffende de vermeende schending van het art. 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat:

aan het door verzoeker kennelijk bedoelde verdragsvoorschrift is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.),

- het terugleiden van een vreemdeling ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt

op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 3februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148),

- er in hoofde van verzoeker geen sprake is van de voormelde ernstige en duidelijke redenen, minstens dat deze niet worden noch werden aangetoond,

- de eventuele problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van de asielprocedure van verzoeker, die negatief voor verzoeker werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 2 december 2009, per arrest met nummer 35.224.

Verzoeker is van mening dat het gescheiden worden van vrouw en kinderen een schending vormt van artikel 3 EVRM. Verzoeker maakt niet duidelijk waarom dit zo zou zijn. Het is immers niet aangetoond dat verzoeker onredelijk lang uit het land verwijderd zal zijn, alvorens hij zich terug in de mogelijkheid bevindt om terug te keren om zich bij zijn familie te voegen.

Verwerende partij merkt vervolgens op, voor wat betreft het opwerpen van de schending van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, dat dit verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekende partij er zich derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Bovendien is het zo dat het Kinderrechtenverdrag betrekking heeft op maatregelen die het kind betreffen, terwijl de bestreden beslissing geen maatregel is die specifiek ten aanzien van de kinderen van verzoekende partij wordt genomen, maar wel ten aanzien van verzoekende partij zelf.

Verzoeker toont bovendien niet aan op welke wijze het Kinderrechtenverdrag in casu geschonden wordt door de thans bestreden beslissing. Het eerste middel is niet ernstig.”

3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker de in punt 1.5 bedoelde beslissing van 21 april 2011 die ertoe strekt zijn op 8 april 2010 ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk te verklaren, niet aanvecht. Blijkens het administratief dossier had verzoeker in voormelde aanvraag onder meer gewezen op zijn gezinssituatie en op de toepassing van artikel 8 EVRM. Verzoeker kan niet dienstig de schending van de in het middel aangehaalde verdragsbepalingen opwerpen tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zonder de in punt 1.5 bedoelde beslissing van 21 april 2011 die ertoe strekt zijn op 8 april 2010 ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk te verklaren, aan te vechten. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten strekt er enkel toe verzoekers illegale verblijfsituatie vast te stellen. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, “geïsoleerd” van de in punt 1.5 bedoelde beslissing van 21 april 2011 die ertoe strekt zijn op 8 april 2010 ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk te verklaren, kan op zich geen schending opleveren van de artikelen 3 en 8 EVRM (cfr. RvS 9 februari 2010, nrs. 200.639 en 200.640).

Verzoeker kan bovendien niet dienstig de schending inroepen van de artikelen 9 en 16 van het Kinderrechtenverdrag aangezien, daargelaten de vraag of deze bepalingen rechtstreekse werking hebben, verzoekers echtgenote en kinderen niet het voorwerp vormen van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

3.4 In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van “*het proportionaliteitsbeginsel en het Zorgvuldigheidsbeginsel.*”

Verzoeker betoogt als volgt:

“De beslissing van 21.04.2011 mag niet kennelijk onevenredig zijn met het beoogde doel, nl de uitvoering van de verwijderingsmaatregel.

In casu is de beslissing het grondgebied te moeten verlaten kennelijk onevenredig met het beoogde doel.

Verzoeker heeft te goeder trouw een asielaanvraag ingediend, en heeft deze procedure die meer dan negen jaar (!) heeft geduurd doorlopen.

Tijdens deze procedure werd geen regularisatieaanvraag ingediend, maar dit zal eerstdaags gebeuren en in de specifieke gezinssituatie waarin verzoeker zich bevindt, lijdt het geen twijfel dat zijn verblijfssituatie administratief zal worden geregulariseerd.

Wanneer verzoeker het grondgebied zou moeten verlaten, is zelfs niet geweten waar hij naartoe zou moeten gaan want hij heeft nergens familie, laat staan identiteitsdocumenten waarmee hij kan reizen.

Verzoeker heeft een blanco strafregister en is van onberispelijk gedrag, hij vormt op geen enkele wijze een gevaar voor de openbare orde is het zou volkomen disproportioneel zijn hem weg te sturen uit zijn vertrouwde omgeving en weg van zijn familie in België.”

3.5 Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker zegt dat zijn asielprocedure meer dan 9 jaar heeft geduurd. Hij heeft in die periode geen regularisatieaanvraag ingediend, maar dat zal gebeuren eerstdaags. Hij zal zo geregulariseerd worden. Hij weet niet waar hij naar toe moet gaan en kan niet reizen zonder paspoort. Hij vormt geen gevaar voor de openbare orde.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de asielprocedure van verzoeker werd afgesloten op 2 december 2009. Zij heeft inderdaad ongeveer 9 jaar geduurd.

Verzoeker vergist zich wanneer hij stelt dat hij nooit een regularisatieaanvraag heeft gedaan.

Op 8 april 2010 deed hij namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Deze werd op 21 april 2011 onontvankelijk bevonden omdat hij geen identiteitsbewijs bij zijn aanvraag had gevoegd, en ook geen geldige reden had opgegeven waarom dit voor hem onmogelijk zou zijn.

Dat verzoeker niet eerder een regularisatiepoging heeft gedaan, is bovendien zijn eigen keuze geweest. Het is verwerende partij niet duidelijk welke rechten verzoeker meent te kunnen putten uit het niet leveren van inspanningen om zijn verblijf al eerder te regulariseren. Hieruit afleiden dat de beslissing disproportioneel of onzorgvuldig zou zijn, is niet te verantwoorden.

Dat hij nooit een gevaar is geweest voor de openbare orde, of voor overlast heeft gezorgd, is geen geldige reden om het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aan te vechten. Het doet immers geen afbreuk aan zijn illegale verblijf. Het tweede middel is niet ernstig.”

3.6. Het gegeven dat verzoeker niet zoals zijn echtgenote tijdens de asielprocedure, op 3 november 2004, een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet indiende, kan de verwerende partij niet ten kwade geduid worden. Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat hij op 8 april 2010 een aanvraag om verblijfsmachtiging heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarin hij onder meer wees op zijn gezinssituatie en dat deze aanvraag op 21 april 2011 onontvankelijk verklaard werd. Verzoeker kan tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet dienstig de schending opwerpen van de in het middel opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur zonder de voormelde beslissing van 21 april 2011 aan te vechten. Verzoeker toont verder niet aan dat hij nergens familie heeft en met zijn betoog dat hij geen identiteitsdocumenten heeft gaat hij eraan voorbij dat hij zich blijkens het administratief dossier op 10 september 2009 bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats heeft aangemeld om een Jordans paspoort over te maken. Een kopie van dit paspoort bevindt zich in het administratief dossier. Het eventuele gegeven dat verzoeker nooit een gevaar gevormd heeft voor de openbare orde of voor overlast heeft gezorgd, verhindert niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen wordt op grond van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet naar aanleiding van de in het bestreden bevel opgenomen feitelijke vaststelling die verzoeker niet betwist.

Het tweede middel is ongegrond.

3.7 In een derde middel werpt verzoeker de schending op van “*het redelijkheidsbeginsel*”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De overheid is verlicht om bij het nemen van beslissingen op een objectieve en evenwichtige manier een afweging te maken tussen alle in het geding zijnde belangen. Manifest is deze afweging hier zelfs niet gebeurd.

Het belang van de overheid die puur formeel vaststelt dat een asielprocedure werd doorlopen en dat het administratiefrechtelijk verblijfsrecht verlopen is, weegt niet op tegen het persoonlijk belang van verzoeker en van zijn familie (zie hoger).”

3.8 De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Er is geen afweging gebeurd tussen alle in het geding zijnde belangen. De formele vaststelling dat de asielprocedure werd doorlopen en dat het verblijfsrecht is verstreken, weegt niet op tegen het persoonlijk belang van verzoeker en zijn familie.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker reeds gevolg had moeten geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 6 januari 2010. Hij negeerde dit bevel en besloot zijn illegale verblijf in België verder te zetten.

Aangezien verzoeker kennelijk en ontegensprekelijk nog steeds illegaal in het land is, is niet duidelijk waarom de beslissing disproportioneel zou zijn.

Deze illegale verblijfstoestand is te wijten aan verzoekers persoonlijke gedragingen. Gezien verzoeker reeds bij herhaling een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten, is niet duidelijk waarom deze beslissing onredelijk zou zijn. Verzoeker volhardt in de boosheid, en weigert een einde te maken aan zijn illegale verblijfsituatie. Een schending van het redelijkheidsbeginsel werd dan ook niet aangetoond. Het derde middel is niet ernstig.”

3.9. Voor zover verzoeker betoogt dat zijn persoonlijk belang en zijn gezinssituatie onvoldoende werden afgewogen in de bestreden beslissing herhaalt de Raad dat verzoeker niet dienstig de schending kan opwerpen van het in het middel opgeworpen beginsel van behoorlijk bestuur tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zonder de in punt 1.5. bedoelde beslissing van 21 april 2011 aan te vechten, die gewezen werd naar aanleiding van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging van 8 april 2010 waarin hij onder meer gewezen had op zijn persoonlijke situatie in het algemeen en zijn gezinssituatie in het bijzonder.

Het derde middel is ongegrond.

3.10. In een vierde middel werpt verzoeker de schending op van “*het beginsel van behoorlijk bestuur en van het recht van verdediging.*”

Verzoeker betoogt als volgt:

“De raad zal kunnen vaststellen dat het bevel dd. 21.04.2011 om het grondgebied te verlaten beweert dat tegen deze beslissing beroep kan worden aangetekend bij de Eerste Voorzitter van de Raad van State. Indien verzoeker verplicht is op straffe van nietigheid bepaalde elementen te vermelden in zijn verzoekschrift, dient de overheid ook bepaalde regels te respecteren.

Men kan van de overheid minstens verwachten dat deze de burgers niet misleidt en geen verkeerde - belangrijke informatie verstrekt.”

3.11. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten geeft volgens verzoeker aan dat een beroep mogelijk is bij de Raad van State. Men kan verwachten dat men burgers niet wil misleiden en geen verkeerde informatie geeft.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet duidelijk maakt welk belang hij heeft bij het vierde middel. Blijkens de voorliggende vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring is verzoeker toch in voldoende mate geïnformeerd over zijn beroepsmogelijkheden.

Bovendien is het zo dat zowel de beslissing waarmee de regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk werd verklaard d.d. 21 april 2011, als het bevel om het grondgebied te verlaten, aangeven dat er een beroep mogelijk is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook de relevante wetsbepalingen worden vermeld.

Het vierde middel van verzoeker mist derhalve feitelijke grondslag.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

3.12. Het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten dat hij bij zijn verzoekschrift voegt duidt inderdaad het indienen van een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State als beroepsmogelijkheid aan. Er dient echter samen met de verwerende partij vastgesteld te worden dat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek aangezien de ontvankelijkheid ratione temporis van zijn vordering bij de Raad niet ter discussie staat.

Het vierde middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA